

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Erasmus

Keulen, P. van

Citation

Keulen, P. van. (1991). Erasmus. *Bestuurskundige Berichten*, 6(1), 21-22. Retrieved from <http://hdl.handle.net/1887.1/item:3233419>

Version: Publisher's Version

License: [Creative Commons CC BY-NC-ND 4.0 license](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

Downloaded from: <http://hdl.handle.net/1887.1/item:3233419>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

Naast een veelvoud aan factoren, actoren, informatielijnen en besluitvormingssituaties spelen de verschillende niveaus van coördinatie een belangrijke rol.

Zo is het mogelijk dat een docent een extra college plant in een bepaald lokaal, terwijl het vakgroepsbestuur daar op dat moment een representatieve gebeurtenis wil doen plaatsvinden. Hierover worden dan afspraken gemaakt. De vraag is of de coördinatie zich ook uitstrekt tot de huishoudelijke dienst die de indruk heeft dat het lokaal vrij zal zijn en er net op dat moment de vloer in de was gaat zetten.

Maar laten wij niet verzanden in ficties en wat realistischer voorbeelden bekijken. Zo omschreef een coördinator van een werkgroepencyclus zijn taak onlangs als volgt: "...het zoveel mogelijk op elkaar afstemmen van de inhoud en de beoordelingscriteria...". Eén en ander vond plaats door voorlichting aan de op een zeker moment beschikbare docenten. Deze omschrijving laat natuurlijk veel ruimte voor een eigen invulling. De werkgroepeliders bepalen zelf voor een groot deel het belang van de te behandelen onderwerpen. Dus terwijl de een loopt te hameren op het belang van correct taalgebruik in een paper, wordt dit door een ander slechts vluchtig genoemd om vervolgens een half uur door te zagen over het belang van een goede probleemstelling.

Hierdoor ontstaat een situatie waarin een op zich al subjectieve activiteit als het beoordelen van een werkstuk, per docent een totaal verschillende invulling kan krijgen. Wat de een met een acht honoreert wordt door de ander met een zes afgedaan en omgekeerd. De cijfers die door de verschillende docenten worden toegerekend zijn dus nauwelijks met elkaar te vergelijken. Een poging tot standaardisatie middels een beoordelingsformulier leidt in zo'n geval ook niet tot goede resultaten omdat er ook hier interpretatieverschillen aan de orde zijn en bovendien niet iedere student een beoordelingsformulier krijgt.

Daarbij is het ook twijfelachtig of van een geslaagde afstemming sprake is wanneer de inleverdata bij de verschillende docenten twee maanden uiteen lopen.

Ook op andere niveaus wil de coördinatie nog wel eens het een en ander te wensen over laten. Denk bijvoorbeeld aan een zodanige afstemming van vakken dat er slechts vijfhonderd pagina's per week hoeven te worden bestudeerd waarvan ook nog eens de helft in het Engels. Denk bijvoorbeeld aan het volledig aflassen van een vak ongeveer een uur voordat het begint en het vervolgens niet publiceren hiervan, zodat de student die het eerste college heeft gemist de tweede week alsnog voor niets komt.

Denk ook aan het plannen van werkgroepen op momenten dat je colleges hebt van een vak dat toevallig onder de vakgroep politicologie valt. De regelmatig terugkerende ergernis van de tentamenroosters hoef ik waarschijnlijk niet eens te noemen, zeker niet voor diegenen die tentamens uit verschillende jaren moeten afleggen. Denk eens aan... wat je maar wilt eigenlijk. Want zelfs als je nog maar een paar maanden bezig bent zul je al legio voorbeelden aan kunnen dragen.

De oplettende lezer zal gemerkt hebben dat ik een belangrijk onderdeel van coördinatie vergeten ben te noemen, namelijk controle. Helaas is dit geen kwestie van vergeten maar veeleer een weerspiegeling van de realiteit. Wat bij coördinatie van groot belang is, is dat wordt gecheckt of inderdaad aan de verwachtingen voldaan wordt. Evaluatie door zowel degenen die aan de coördinatie kant werken, als wel door degenen die onderwerp van de coördinatie zijn zou mijns inziens een grote rol kunnen spelen bij de verbetering van de onderwijskwaliteit en vooral bij het onderwijs genot. Op veel plaatsen biedt deze controle de mogelijkheid om de coördinatie ook daadwerkelijk effectief te doen zijn. Helaas schijnt dit besef bij de meeste coördinatoren nog niet aanwezig te zijn.

ERASMUS

Dezer dagen worden legio c.v.'s van menig bestuurskundige aan inspectie onderworpen. Voor hen die zich hebben aangemeld voor het uitwisselingsprogramma zijn dit dan ook zware dagen omdat je weet dat er gewogen wordt en hoopt dat jij niet te licht bevonden zal worden. Natuurlijk vindt deze weging ook plaats nadat jij bent uitgenodigd voor een persoonlijk gesprek alwarens jij nogmaals de drijfveer achter je opgave mag uitleggen. Het Internationale Secretariaat wordt sinds kort geleid door Tineke Pieters. Zij zal alles over jou te weten komen, maar wie is zij eigenlijk? Een introductie.

Peter van Keulen

Tineke Pieters is 48 jaar en komt uit het onderwijs. Zij gaf onder andere dertien jaar lang oude talen op diverse middelbare scholen. Zij heeft twee studerende kinderen, waarvan er net een is afgestudeerd. Pieters: 'Ik wilde het onderwijs uit, en wilde iets heel anders gaan doen omdat ik nu een leeftijd heb bereikt waarop het goed lijkt om van baan te veranderen'. Het leuke van deze baan lijkt mevrouw Pieters de vele horizontale contacten binnen de universiteit, contact met buitenlandse universiteiten en het contact met studenten.

Wegens praktische omstandigheden is er niet de mogelijkheid geweest voor mevrouw Pieters om ingewerkt te worden. Dat levert soms nog wel wat problemen op maar 'aldoende leert men en er gaan natuurlijk dingen fout maar....so what?'

De voorgangster van mevrouw Pieters, Ellen Hiemstra, heeft een taakomschrijving achtergelaten met een tijdsplanning 'maar dat zegt niets als je nog niet thuis bent in de materie'. 'Er zijn taken die Ellen op zich nam waarvan ik nog niet weet of ik daar wel aan begin. Omgekeerd zijn er dingen die ik heel belangrijk vind om te doen. Ik vind het bijvoorbeeld erg belangrijk om uitvoerig de tijd te nemen voor studenten omdat je je als student in het buitenland behoorlijk verloren kunt voelen. Met name voor Amerikaanse studenten, die alles exact geregeld gewend

zijn, is het hier een enorme overgang.'

Pieters: 'Het minst leuke van mijn werk is de administratieve rompslomp'. 'Het leukste aspect vind ik om ervoor te zorgen dat de uitwisseling verantwoord gebeurt en dat een student een beetje weet waar hij aan toe is en dat de student bij mij aan kan kloppen, ook op de gekste tijden.'

Een verwachtingspatroon had mevrouw Pieters niet toen ze aan haar nieuwe baan begon. Pieters: 'Als je bij de universiteit binnenkomt en je verwacht veel dan word je al spoedig teleurgesteld want iedereen is overwerkt en mensen zijn bijna nooit aanwezig als jij er bent, uitzonderingen daargelaten'. 'Maar dat vind ik niet erg want ik heb eindeloos geduld. En wat belangrijker is: de sfeer is hier gezellig en de mensen zijn aardig en men is niet kinderachtig als er een keer iets fout gaat.'

In de vorige BB was er sprake, bij monde van dr. J. Raadschelders, van een persoonlijke evaluatie met de studenten die naar het buitenland zijn uitgezonden. Ook mevrouw Pieters vindt dit zeer belangrijk. Echter dit plan gaat voorlopig niet door, er wordt nu aan iedereen gevraagd een verslag te schrijven voor het archief. Persoonlijke ervaringen staan hierbij centraal zodat andere studenten hiervan later kunnen profiteren. Pieters: 'Studenten hebben hier veel meer aan omdat de of-

ficiële standaardinformatie toch vaak niet klopt'.

Tot zover het verhaal over Tineke Pieters wier boodschap en ideeën over het internationale programma duidelijk omschreven zijn. Misschien heb jij haar al persoonlijk leren kennen op de voorlichtings bijeenkomst op 11 maart. Zo niet dan ben je altijd welkom om langs te komen of te bellen. (Kantooruren: elke dag van 13-17uur voor een afspraak, behalve woensdag (14-17uur) Kamer 5A01.

In de volgende BB praten we met een student uit Duitsland en een studente uit Leiden. Beiden hebben deelgenomen aan het ERASMUS-programma en hun ervaringen worden uitgebreid beschreven.

Tineke Pieters

War! What is it good for?

Dit is de titel van een nummer van Bruce Springsteen van lang geleden en ook ik vraag mij dit af nu Nederland voor het eerst in mijn bestaan in oorlog is. Daarom ook in de BB nog een klein scheutje uit het media-melkkoetje dat golfoorlog heet. Vooraf mijn excuses indien het inmiddels 'vrede' mocht zijn; dit artikel is medio februari geschreven.

H.M. van den Brink

Het is lang geleden dat een onderwerp zoveel weken achter elkaar voorpagina-nieuws was in onze landelijke dagbladen. Toch is dit nu gelukt met een oorlog. Niet zo maar een oorlog natuurlijk, zoals ze overall woeden, maar een echte met stoere Amerikanen, zeer correcte Britten, bedaarde doch immer chauvinistische Fransen, gedisciplineerd afwachende Israëliërs en, niet te vergeten, 'Onze Jongens'. Allen te wapen gelopen tegen de smerige onderkruipsels van een Arabieren die altijd een goed westerling beliegen en bedriegen en zich nu in Irak verzameld hebben om onder het mom van een Heilige Oorlog het goedaardige, vredelievende Westen te tartten.

Ik herinner mij nog de tijd van vóór CNN toen Iraqi's nog Irakezen waren en Bèhkdèd nog gewoon Bagdad heette, een stad alleen bekend van Sindbad de Zee-man. De tijd dat Iran de slechterik was en de Irakezen de goede Arabieren. Een predikaat dat nu alleen nog is weggelegd voor dode Iraqi's. Als ik iets verder terugdenk zie ik beelden voor me van duizenden landgenoten die in Den Haag tegen 'de bom' en voor de wereldvrede demonstreerden. Toen was Irak een volwaardige handelspartner die alleen niet vrijelijk mocht beschikken over chemicaliën die met hun eigen olie werden geproduceerd. Dat zij dit wel deden werd door alle Westerse regeringen oogluikend toegestaan.

Nu is alles anders. Nederland is in oorlog en vecht samen met de geallieerden tegen Irak. Dit was blijkbaar zo'n klap voor de vredesactivisten dat zij tot op de dag van vandaag thuis bij de kachel zitten uit te huilen. Ook de regering was niet geheel onaangedaan. Minister Ter Beek heeft inmiddels, al of niet als gevolg van de oorlog, een werkverbod opgelegd gekregen van zijn arts. Wellicht heeft hij zich teveel opgewonden over het feit dat Lubbers enigszins op hol sloeg en achter zijn rug om Patriotraketten uitdeelde aan Israël. En dat nog wel op Ter Beeks verjaardag! Dat deze verouderde Patriotsystemen niet in staat zijn om een Scud neer te halen mag als een detail beschouwd worden. Kniesoor die daar op let. Ze kunnen schieten en met een beetje geluk raken we bij het volgende schot wél onze eigen lanceerinrichting.

Nee, de enige uit het kabinet die er beter van werd was minister Van den Broek. Eerst mocht hij naar Washington voor een uitleg van vijf minuten door president Bush himself. Het gesprek liep uiteindelijk uit tot een half uur, wat de telefoonrekening natuurlijk te hoog had doen oplopen. Vervolgens vloog hij in het kader van de EG-trojka naar Moskou om met once-good-old-now-bad-man Gorbatsjow te babbelen. Hiermee werd tevens zijn internationale competentie ten opzichte van Lubbers duidelijk onderstreept.

Ook de PvdA was nogal overdonderd door de feitelijke oorlog. Zij hadden onze inspanningen in de golfregio ondersteund, waarschijnlijk met het idee dat het wel los zou lopen. Haastig terugkrabbelen na 16 januari, struikelden zij en braken bijna in tweeën. Ze kregen gelukkig een lijmpauze doordat kort daarop CDA en Groen Links in een ordinaire scheldpartij verwikkeld raakten. Ook dit is uitgepraat en het wachten is nu op de volgende partij die graag wat stemmen wil verliezen voor de Statenverkiezingen.

Al deze heibel ging in feite om drie sche-

pen, twee hospitalen en wat luchtafweergeschut (Patriots en Hawks). De vergelijking van Klein Duimpje en de reus zou in dit verband een sterk understatement zijn. Maar Nederland wil meetellen in de wereld en een actieve militaire rol spelen in de internationale politiek. Dus worden de media opgehitst en onze bijdrage opgemeld om zodoende ons nationalisme weer te doen opbloeien. Goed voor onze eigenwaan maar helaas, grote broer Bush en zijn media hebben al deze inspanning niet erg opgemerkt. Nederland is op de Amerikaanse televisiezenders tot nog toe één keer aan de orde gekomen. Dit was echter niet vanwege onze oorlogsbemoeienis maar om het feit dat onze artiesten dit keer de eersten waren om een liefdadig plaatje voor Israël te maken. Salem aleikum.

